

то, за удавеното дете, защото тя губи готов продължител на рода по-чужда вина; тя губи труд и страдания вяра и надежда.

Децата също стоят при родителите си (обичат ги) до като имат нужда от тях и след това ги забравят. Колкото и да искаме да се представим по-горе от животните все пак ще трябва да признаем, че много синове с радост биха предали бащите се на други грижи, а съвсем рядко родители дават децата си на други хора. Дори там и по-добре да ги гледаха, родителите не могат да се отделят от децата си.

То значи, децата по-малко обичат родителите отколкото последните обичат тях. Че любовта е по-силна като движение напред към вечността.

За да не изпаднем в грешка по отношение на бащите, ще трябва да отбележим, че те са по-малко привързани към децата. Това е така, защото мъжа не всекога знае, кое дете е негово. Така наприм.: При воловете, конете, кучетата, котките бащите не се интересуват от съдбата на децата.

Бащите и тук при пчелите са търтеи, всичката работа на които се състои в това да оплодят и заминат. Отношението на бащата към децата е съвсем различно от това на майката. Те (бащите) като че много малко се грижат за материалното изграждане на вечността. И мъжа като че не е носител на материята на вечността. Той, секаш, само я концентрира в себе си, за да я захвърли в жената с такава сила, способна да я подпали за толкова грижи и мъки.

Общо признато е, че и мъжа и жената обичат децата. Те страдат по-тих искрено, дълбоко и безвъзмездно. Жалбата по деца кръвната любов не е вечна за отделните сърца и не е еднакво силна за всичките им деца, към всичките им поколения. Ний по-горе видехме, че не еднакво се жали за децата. А можем да се уверим, че не е еднаква грижата на родителя към живите деца. Всеки знае приказката за нещастния Йосиф, гдето не еднаквото третиране на синовете от бащата ги озлобило един против друг. Жертва на злобата е малкия Йосиф със шарената дрешка. Според религиите на хората и Бог не еднакво третира всички човеци. Най-малкото му преписват това право или грях. За един има рай, а за други ад, за едни радост и блаженство, а за други скръб и мъки. — В живота и в религиите има различно третиране.

Защо? Защото любовта на родителите и твореца не е щастие, което може и трябва да се раздава на всекиго